

Česká operní produkce tzv. „předsmetanovského“ období představuje doposud hudebními historiky nezaslouženě opomíjené téma. Cílem této práce je zčásti splatit onen dluh, a to ukázáním Kittlovy opery *Bianca und Giuseppe oder Die Franzosen vor Nizza* (na libreto Richarda Wagnera podle románové předlohy Heinricha Königa *Die hohe Braut*) jako příkladu dokumentujícího kvalitní úroveň pražské scény poloviny století. Jádrem práce je tvořeno dramaturgickou analýzou výsledného tvaru opery, jež postupuje ve třech hlavních krocích.

1. Nejdříve je ve světle Königova života představena hlavní myšlenka a její estetické uchopení v jeho románu.
2. Další kapitola se věnuje Wagnerovu libretu. Kromě ukázání rozdílnosti románové a operní estetiky je zde kladen důraz především na dramaturgické prostředky, s nimiž Wagner pracuje: různé využití lokálního koloritu (*couleur locale*), ansámblová čísla typu *pezzo concertato*, práce se specifickými časovými strukturami v opeře či alegorické využití technik *spectacle d'optique*.
3. Následující kapitola se snaží kriticky zhodnotit, do jaké míry se Kittlovi podařilo vystihnout Wagnerovu intenci, nebo, jinými slovy: do jaké míry se Wagnerův „básnický záměr“ (*dichterische Absicht*) uskutečnil v Kittlově zhudebnění. Kittlova změna závěru opery je zde interpretována jako řešení, jež do značné míry posouvá Wagnerovu původní představu, jež spočívala na uchopení historie jakožto mohutné síly, jež v rozhodném okamžiku ničí osudy dramatických hrdinů. Toto uchopení je příznačné pro historickou grand opéru. To, že Wagner estetikou francouzské velké opery dobře znal a nechal se jí ovlivnit, dokládá jeho text *Über Meyerbeers Hugenotten*, do současné doby v české muzikologii téměř nereflektovaný. Kritické představení jeho hlavních tezí je předmětem samostatné kapitoly. Poslední kapitola práce je věnována dobovým i pozdějším kritikám, jež ukazují některé další jevy typické pro 19. století, mimo jiné národně emancipační snahy a tzv. *Reminiszenzenjägeri*.